

Mýlí se proto žal. úřad, zahrnuje-li pod uvedený předpis i daný případ, v němž podle jeho názoru nárok st-ův na diety z titulu vedení dvojí domácnosti určitým dnem ipso facto zanikl.

Pokud jde především o výplatu diet z důvodu vedení dvojí domácnosti, provedenou na základě výměru zem. úřadu v Brně ze 17. června 1929 v době až do vydání výměru téhož úřadu z 31. července 1929, jest vyloučeno, že výplata ta se mohla díti z nějakého omylu způsobeného přehlédnutím poukazu z 31. července 1929, v době této výplaty ještě neexistentního. Výplata ta se dala v plném souhlasu s obsahem výměru ze 17. června 1929, který žal. úřad označuje dokonce jako zcela správný. Pro dobu další pak žal. úřad, přiznává, že tento výměr ze 17. června 1929 nebyl odvolán, neuvádí nic, co by svědčilo tomu, že provedení výplaty neodpovídalo jeho obsahu. Nešlo tudíž o omyl ve výplatě těchto diet, a mohlo by tedy jíti jen o omyl ve výměře služebních požitků, který v případě, že by nebylo přípustno vypláceti diety pro dvojí domácnost a stavební exponační přídavek za touž dobu, by byl býval nastal tím, že při poukazu tohoto přídavku ve výměru z 31. července 1929 bylo opomenuto současně zastaviti diety pro dvojí domácnost ode dne jejich poukazu, ježto zastavení jich »ipso facto«, jak míní žal. úřad, nenastává.

Poněvadž tedy nař. rozhodnutí, pokud uznalo st-le povinným k vrácení přeplatku, jest v odporu se zákonem již vzhledem k § 151 odst. 8 poslední větě plat. zákona, bylo je zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo zapotřebí zabývati se dalšími vývody stížnosti dovozujícími přípustnost současného pobírání diet pro dvojí domácnost i stavebního exponačního přídavku.

Č. 11.620.

Školství: * Slovy »uplynutí dvou let od zkoušky dospělosti« rozumí se v předpisu 1. věty odst. 1 § 7 zák. ze dne 13. července 1919 č. 470 Sb. uplynutí dvou let kalendářních, nikoli dvou let učitelské služby.

(Nález ze dne 21. prosince 1934 č. 2582/33.)

Prejudikatura: srv. Boh. A 4090/24, 9153/31, 10402/33, opačně Boh. A 8442/30.

Věc: Václav Ř. v. M. proti ministerstvu školství a nár. osvěty o zápočet doby do platového postupu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l vykonal zkoušku učitelské dospělosti 17. června 1910, načež 1. ledna 1913 nastoupil službu zatímního učitele. Při vypuknutí války nastoupil vojenskou službu válečnou a v měsíci listopadu 1916 podrobil se s úspěchem zkoušce učit. způsobilosti. Na základě předpisu § 7 zák. z 23. července 1919 č. 470 Sb. připojilo ředitelství české zkušební komise pro školy obecné a měšťanské v Praze 9. března 1920 na st-lově vysvědčení učit. způsobilosti doložku, že vysvědčení to má takovou právní platnost, jako kdyby bylo vydáno v měsíci dubnu 1915. Výnosem z 25. března 1932 zšr v Praze nevyhověla žádosti st-lově z 25. srpna 1926, aby mu byla do postupu započítána doba od 1. července 1910 do 30 září 1911 a od 1. října 1912 do 31.

prosince 1912 se zřetelem k předpisu § 7 zák. č. 470/1919 Sb. Rozhodnutí to odůvodněno v podstatě tím, že u st-le, který vykonal zkoušku dospělosti 17. června 1910, uplynulo dvouleté období od zkoušky dospělosti, o kterém se mluví v § 7 zák. č. 470/1919 Sb., v listopadu 1912, antedatovací doložka na jeho vysvědčení učit. způsobilosti zní na duben 1915. Není tedy doložka na jeho vysvědčení způsobilosti doložkou, odpovídající cit. zák. předpisu, s nímž zákon spojuje nárok na započítání služební doby od prvního dne měsíce po zkoušce dospělosti. Odvolání st-lovu z tohoto rozhodnutí ministerstvo školství výnosem z 8. června 1932 nevyhovělo z důvodů rozhodnutí zšr-y.

Ve stížnosti podané na toto rozhodnutí se dovozuje, že dvouletou dobou od zkoušky učit. dospělosti nerozumí se v předpisu § 7 zák. č. 470/1919 Sb. dva roky kalendářní, nýbrž dva roky školní praxe po vykonání zkoušky dospělosti, kterážto praxe je předepsána jako podmínka pro připuštění ke zkoušce učit. způsobilosti. O této stížnosti uvážil nss toto:

Jak žal. úřad, tak i st-l shodují se v tom, že poskytnutí výhody podle čtvrté věty § 7 zák. č. 470/1919 Sb. předpokládá, že učitelům neb odchovancům učitelských ústavů byla na vysvědčení učit. způsobilosti příslušným orgánem připojena doložka, která i podle svého obsahu vyhovuje ustanovení první a druhé věty tohoto paragrafu, t. j. osvědčuje, že vysvědčení to má po stránce právní takovou platnost, jako kdyby bylo vydáno v nejbližším zkušebním období po uplynutí dvou let od zkoušky dospělosti. Toto stanovisko je v souhlasu s judikaturou tohoto soudu (srov. Boh. A 9153/31, 10.402/33). Obě strany rozcházejí se však v názoru, lze-li doložku, která byla připojena na st-lovo vysvědčení učitelské způsobilosti uznati co do jejího obsahu za doložku, vyhovující předpisu první věty § 7 cit. zák.; rozdílnost názoru obou stran má svůj původ v odlišném výkladu slov »po uplynutí dvou let od zkoušky dospělosti«, použitých ve větě první § 7 cit. zák.

Jak je zřejmo z důvodů rozhodnutí zšr-y, převzatých i žal. úřadem, rozuměly úřady tímto obratem dobu dvou let kalendářních, naproti tomu stížnost rozumí jimi dvě léta učitelské praxe, konané po zkoušce učitelské dospělosti. Pro tento výklad, zastávaný stížností, není však ve znění cit. zák. ustanovení přesvědčivého podkladu. Podle § 38 zák. ze 14. května 1869 č. 62 ř. z. ve znění zákona z 2. května 1883 č. 53 ř. z. lze ovšem zkoušku učit. způsobilosti vykonati teprve po nejméně dvouleté praktické službě školské na některé veřejné škole nebo na některé soukromé škole s právem veřejnosti. Leč předpis věty první § 7 zák. č. 470/1919 Sb. nemluví o uplynutí dvou let praktické služby od zkoušky dospělosti, nýbrž prostě o uplynutí dvou let od zkoušky dospělosti. Z uvedeného zcela povšechného znění zákona a ze zřejmého jeho úmyslu, poskytnouti učitelům, ba i odchovancům učitelských ústavů, kteří byli válkou zdrženi ve výkonu učit. služby, velmi daleko jdoucí výhody, nutno usuzovati, že učitelům, resp. odchovancům učit. ústavů jest vysvědčení učit. způsobilosti antedatovati již dnem onoho zkušebního období, které následuje nejbliže po uplynutí dvou kalendářních roků od zkoušky učit. dospělosti bez ohledu na to, zda učitel, resp. odchovanec učit. ústavu k tomuto termínu vykazoval dvouletou praktickou službu školní, jinak pro připuštění ke zkoušce učit. způsobilosti pře-

psanou, nebo stejně dlouhou službu vojenskou, do praktické služby školní započítatelnou. Zákon tu operuje právní fikcí, jakoby učitel (odchovanec učit. ústavu) již prvního dne měsíce, následujícího po zkoušce dospělosti, byl vstoupil do služby školské. To je patrno také ze slov zpravodaje o návrhu zák. č. 470/1919 Sb. (těsnopis. zpráva o 67. schůzi N. S. z 23. července 1919, str. 2082), že mladí učitelé, kteří absolvovali učit. ústavy a byli buďto přímo z ústavů učit. nebo krátce potom povoláni do služby vojenské, nemohli vykonati předepsané zkoušky včas, čímž byli v postupu svém vážně zkráceni, a že tu navrhuje zákon, aby těmto učitelům byla připojena na vysvědčení způsobilosti klausule, podle které nabudou nároku na započtení služebních let jako kdyby zkoušky vykonali do dvou let. S podobnou fikcí pracuje zákon i v poslední větě cit. paragrafu, když učiteli (odchovanci učit. ústavu) započítává učit. praksi již od prvního dne měsíce následujícího po zkoušce dospělosti, aniž požaduje, aby tato prakse byla skutečně absolvována (srov. Boh. A 4090/1924).

Proti stanovisku zaujatému ve stížnosti svědčí dále úvaha, že zákon v cit. předpisu poskytuje právní nárok na antedatování vysvědčení učit. způsobilosti také odchovancům učit. ústavů, jimiž podle obsahu sněmovních materiálů (srov. bod 4. zprávy kult. výboru č. t. 1359, kde se mluví o abiturientech učit. ústavů, kteří byli povoláni na vojnu, aniž dosáhli místa služebního, a nahoře již cit. referát sněmovního zpravodaje) jsou míněni i ti, kdož po zkoušce učit. dospělosti ve školní službě ještě vůbec nebyli, nikoli snad jen ti, kteří sice již dříve školní službu zastávali, ale v době, kdy se podrobili zkoušce učit. způsobilosti, ve školní službě ustanoveni nebyli. Jestliže tedy předpis první věty § 7 zák. č. 470/1919 Sb. poskytuje nárok na klausulování vysvědčení způsobilosti i těm, kdo ještě vůbec ve školní službě nebyli, pak nelze vykládati slova »po uplynutí dvou let od zkoušky dospělosti«, použitá v téže větě tak, že se jimi rozumí uplynutí dvou let praktické školské služby ve smyslu nahoře cit. ustanovení § 38 zák. č. 62/1869 ř. z.

Je ovšem pravda, že nss v nái. Boh. A 8442/1930, stížností citovaném, zaujal stanovisko od právě uvedeného odchylné, ale v nálezu pozdějším z 27. března 1931 č. 4580 (Boh. A 9153/1931) vycházel ze stanoviska, na které se postavil senát při projednávání dnešního sporu. Bylo-li tudíž st-lovo vysvědčení učit. způsobilosti antedatováno k termínu pozdějšímu, než k nejbližšímu zkušebnímu období po uplynutí dvou kalendářních let od st-lovy zkoušky učit. dospělosti, pak žal. úřad právem uznal, že ona doložka nevyhovuje svým obsahem ustanovení § 7 věty 1. zák. č. 470/1919 Sb. a že tudíž nemůže býti podkladem pro přiznání výhody podle čtvrté věty téhož paragrafu. Z těchto úvah dospěl nss k závěru, že stížnost, která hájí stanovisko opačné, nutno zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 11.621.

Ř í z e n í s p r á v n í: * Nedostatek místní příslušnosti úřadu nepostačuje k odůvodnění zmatečnosti vydaného jím rozhodnutí.

(Nález ze dne 21. prosince 1934 č. 17.639.)